

СОЊА ВЕСЕЛИНОВИЋ

ТРЕПЕРЕЊЕ

ИМПРОВИЗАЦИЈА ЗА О'ХАРУ

Покушала сам с том

I do this I do that песмом:

Корачајући право, скоро моћно,

Ходником голим и хомогеним

Као бела ноћ и црквене клупе,

Нужно бесполним,

Не знам шта сам очекивала,

Разлистало стубиште, исперутану светлост свакако не,

Нисам уметнички живела ни тих тридесетак корака.

Како одмиче дан, све мање верујем.

Коса слабије одскаче, ташну грчевитије држим.

А да именујем док хватам:

Кафа, слушалице, кључеви, бутина,

Да деклинирам док савијам,

Да трпим радњу док чекам да ми се диве

Палме, кактуси, тополе, стоп-знаци?

Или не. Сваком своја дисторзија:

Ритам плуска у ухо и пресипа се шупљинама.

Чувам ту блажену фацу самосвести

А изнутра – шутка.

Ја не радим ништа,

А ипак ме ето тамо,

Згуснуто – расцветале, згуснуто – расцветале,

Бридим, Френк, бридим,

То је све од медитације.

МАМАЦ, НЕМИРИ

Нема праве речи за то стање посувраћене нутрине.
Можда, најпре:
попут рибе још о удици,
пружене преко твог прљавог детињег длана,
само јој реп мало вири.
Таре ти се лако крљушт о нокте док бриди од неурачунљивости,
први пут ухваћена.
И ти сулудо усредсређена на то око
које те раствара кроз неприлично сочиво ваздуха, и та уста,
рану коју нећеш истог трена и обзирно лишити жаоке.
Е тај трзај,
тај нагли покушај да се одлепи с твог длана,
мада су тако сурово уклопиви,
два-три пута, без наде,
али с моралним императивом који читаваш,
о томе говорим.
Треперење, трзај из дијафрагме, као заборављена удица,
ни из чега, те преиспитивање,
ма где: на аутобуској станици,
над судопером, пред сунцем ослепљеним прозором.
Одавно више удицу не опипаваш
и равнодушно навлачиш глисту на њу,
то одрасле жене не раде.
Њима се на длану беласа нешто друго, хладно и немо,
пре но што га врате, увек спортски, под лескаву површину.
Али јагодице бриде још неко време,
као да су живе.

КАБИНЕТСКА

Скрама на спољном стаклу прозора
што полуслепо посматра наспрамни зид
ове зграде-институције,
у њој помно сакупљана прашина
незнатно противречи утрнулим
књигама по полицама,
у њима ковитлац мисли, питања,
егзистенцијалних и баналних –
ко ће их разлучити –
разлога и сукоба,
у њима неумитно побеђује теза
да неуспех претходи животу,
а да је све даље трошак,
у њему нешто доноси сласт а нешто ужас,
да се потом сведе у успорену сцену
морбидне мастурбације,
у прхкост утиска,
у туч.
Из фиоке вадим освеживач ваздуха –
мирис наранце –
одаљујем га од лица,
испуштам дугу равну линију.
Немилосрдно, као кардиограф.